

Núm. 57 • Any XIV • Setembre 1998

Butlletí dels Luïsos

L'Esbart dels Luïsos, al Festival Internacional de Dansa Folklorica,
de Platja d'Aro

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9 • Tel. 93 427 73 27 • 08031 Barcelona

Salutació de Festa Major

COM cada any, el barri d'Horta es vesteix de gala per celebrar la Festa Major. Els carrers i les places seran testimonis d'una de les manifestacions cíviques més amables i festives de la nostra terra. El retrobament dels veïns, ara sense les presses i la rutina que sovint imposa la feina quotidiana, és una bona forma d'estreir vincles de ciutadania i sentiments d'estimació i pertinença al lloc on es té la llar i on es fa vida.

Cada comunitat sap com imprimir la Festa Major amb uns trets especials que la fan diferent de les altres. La història, la devoció i les tradicions pròpies de cada lloc, però, sobretot, la qualitat humana de la gent que hi viu, li donen aquestes característiques pròpies que fan que cadascú recordi amb orgull les seves festes majors passades i recents.

Potser per això, la Festa Major d'Horta, d'un indret que compta amb una sòlida xarxa de gent que l'estima i que hi treballa des de tantes associacions i entitats, té amb tots els mereixements un segell especial, que no decau per anys que passin i que conserva els trets històrics de

l'Horta rural, tranquil·la i convivencial d'abans.

Un barri que en tan poc temps ha crescut i ha incorporat tanta gent nova vinguda de poblacions ben llunyanes, corre sempre el risc de convertir-se en un lloc on les relacions humanes s'afebleixen. I, tanmateix, Horta, alhora que creixia i s'obria a les necessitats de futur indispensables en un dels barris amb més vida de Barcelona, també ha sabut treballar, dia a dia, per crear un espai de convivència, solidaritat i qualitat humana.

Un barri no pot mai ser un lloc on només s'hi dorm, sinó un lloc de vida, entès el mot vida en tot el sentit que té de compartir i solidaritzar-se amb les persones i els problemes de la comunitat. Quan això és així, el progrés es fa a mesura humana i té el valor afegit d'un civisme de qualitat.

No és, doncs, estrany que us afanyeu a festejar amb uns dies de festa i d'alegria el fet de sentir-vos hortencs de cor. I estic segur que la Festa Major d'enguany, com les anteriors i les successives, serà inoblidable per a tots gràcies a la dedicació i iniciativa dels que heu contribuït a organitzar-la.

Que en gaudiu força i moltes felicitats!

Josep Lluís Cleries i González
*Director general d'Acció Cívica
Generalitat de Catalunya*

25.332

Què és aquest número?

Vegeu la pàgina 23.

Actuacions passades

El mes de juny acostuma a ser ple d'esdeveniments especials per a l'Esbart dels Lluïsos: el Festival de Final de Curs, la Cloenda de la Roda d'Esbarts Infantils, actuacions lluny de casa, casaments...

FESTIVAL DE DANSA FOLK 98

Però en aquesta ocasió dediquem especial atenció al Primer Festival Internacional de Dansa Folklòrica que es va celebrar els dies 5, 6 i 7 de juny a la bonica i acollidora vila de Platja d'Aro, amb participació de grups de Mèxic, França, Portugal, Euskadi, Mallorca, València i Catalunya.

El nostre Esbart va portar la part tècnica i de coordinació per al perfecte desenvolupament del festival. A més d'aquesta tasca, va tenir una actuació artística i personal brillant, com a representants del nostre país i d'Horta.

Cal destacar especialment els dansaires del Cos de Dansa que van portar el pes de l'organització, preocupant-se de tots els detalls, amb minuciositat, tenint en compte que aquesta tasca va ser realitzada en un temps rècord comptant amb l'ajuda, com sempre, de gent del Grup de Pares.

La proposta d'aquest festival ens la va fer un dansaire nostre, la Mireia Faugier, que va coordinar amb molta eficiència els diferents estaments per portar-ho a bon port.

Van ser uns dies de convivència molt enriquidors. Llàstima de la sobtada malaltia de la mestra Regina Torreblanca i de l'entrebanc de la Marí Toni Roselló.

Hem d'agrair i destacar l'entusiasme del Sr. Lluís Moliné, regidor de Turisme de Platja d'Aro, que va posar tots els mitjans

al seu abast en l'organització d'aquell esdeveniment. També cal esmentar l'Associació d'Hotelers de la vila per l'acolliment dels més de 200 participants que van rebre un tracte exquisit, com és habitual en ells, posant tota la infraestructura necessària per atendre als dansaires que van assistir-hi.

A tots, moltes gràcies per fer possible un bonic esdeveniment que ens relaciona amb altres pobles i cultures.

Volem deixar constància d'aquesta participació en un aconteixement d'aquestes característiques, que ha servit una vegada més per deixar en molt bon lloc el barri d'Horta i la ciutat de Barcelona, encoratjant-los a continuar com ambaixadors nostres en els llocs on actuen.

Daniel Comas

EL SENYOR ESCORIAL

El dia 29 de juny el Sr. Antoni Escorial ens va deixar sobtadament. Que descansi en pau. El Sr. Escorial havia estat president de l'Esbart l'any 1983. La seva senyora, la Mercè, és encara dansaire del Grup de Pares des de la seva fundació, així com el seu fill Gabriel, que durant molt anys va ser també dansaire.

En nom de l'Esbart, rebí la família el nostre sincer condol per tan irreparable pèrdua.

Daniel Comas

BALLADA A VILOSELL

El dia 27 de juny el Grup de Pares de l'Esbart va estar convidat al bonic poble de la Marí Carme Juristo, Vilosell, on va oferir una ballada a la plaça del poble amb motiu de la tradicional revetlla de Sant Joan.

Van ser molt aplaudits i felicitats per l'actuació. L'alcalde, Sr. Josep M. Nogué, va lliurar-los una placa d'agraïment i

després els va obsequiar amb un sopar a l'aire lliure en què participà tot el poble. Fou una agradable vetllada que esperem poder repetir.

Daniel Comas

FESTIVAL A VIGO

Els dies 10, 11 i 12 de juliol, el Cos de Dansa participà al Festival de les autonomies de Vigo, que se celebra anualment en aquella ciutat gallega, convidats per l'Associació Folklorica Queixumes.

Després de molts preparatius, el famós viatge a Vigo s'ha dut a terme i per cert va estar força bé, encara que hi va haver problemes de puntualitat que van coure una mica... Si bé sembla que alguns ho tenien previst...

Va ser una nit molt llarga, on hi hagué de tot. Uns dormint, altres jugant, parlant i tocant la flauta... tota la nit!

Com era d'imaginar tothom els estava esperant i per fi van arribar després de més de catorze hores de viatge.

Els dansaires es van allotjar en domicilis particulars on els van tractar a cos de rei, tant que fins dubtaven de l'èxit de la ballada degut a les atencions que van rebre, sobretot amb el tema culinari.

Van participar-hi sis grups, tres dels quals eren gallecs, també un de Portugal i un altre d'Aragó, a més de l'Esbart d'Horta, cada grup va fer una actuació de 20 minuts aproximadament.

El nostre Esbart va ser dels que van agradar més, per la varietat de les danses i vestuari.

Després de l'actuació van anar a una terrassa a prop de la platja i fer plans per acabar de passar la nit fins altes hores de la matinada...

El diumenge al matí van visitar Vigo i alguns van poder tastar les ostres i després de dinar van fer el viatge de retorn a Barcelona amb molta més tranquil·litat que

a l'anada, estaven cansats.

Cal fer esment de l'hospitalitat dels gallecs que va ser molt acurada i esplèndida.

Daniel Comas

BALLADA A PLATJA D'ARO

El dia 16 d'agost, el Cos de Dansa de l'Esbart d'Horta va actuar a la plaça major de Platja d'Aro, essent molt aplaudits, malgrat les lesions i dificultats que aquest ballada va comportar. De tota manera, va ser un dia molt complet de convivència entre els dansaires i la resta d'acompanyants, en el qual la Mireia Faugier i el seu marit van ser una vegada més els perfectes amfitrions.

Daniel Comas

Actuacions recents i futures

PORTUGALETE. I ja ben recentment, el Cos de Dansa ha participat en un Festival Internacional de Dansa Folklorica a la vila biscaïna de Portugalete els dies 29 i 30 d'agost. Els dansaire gaudiren de la bonica població basca, molt rica en activitat comercial, i rebieren grans aplaudiments per la seva destacada actuació.

CASAMENT. Volem participar-vos una bona nova: el 18 de juliol, l'Esbart visqué un dia jolís amb motiu de la boda del popular dansaire del Cos de Dansa Cristian Giró amb la senyoreta Silvia Tutusaus. Moltes felicitats, per sempre!

ASSAJOS I BALLADES. A l'inici d'aquest mes de setembre, tots els grups han reemprès els assajos i ja es preparen per a les següents ballades programades:

• 10 de setembre: Ballada del Cos de Dansa a Platja d'Aro.

• 13 de setembre: A la plaça Santes Creus, el Cos de Dansa actuarà conjuntament amb un Grup Gallec que ha estat invitat per nosaltres i així ens torna la visita. La ballada serà al migdia, abans del Pregó de la Festa Major d'Horta.

• 16 de setembre: Intervenció dels Grups Juvenil i de Pares al Festival folklòric que tindrà lloc al capvespre també a la plaça Santes Creus.

• 19 de setembre: Participació dels Grups Infantil i Juvenil a la Festa Popular organitzada per la Penya Blaugrana. Serà a la tarda, al carrer Feliu i Codina.

• 4 d'octubre: Hi ha previst que el Cos de Dansa balli al Congrés en un Festival de l'Esbart Joventut Nostra.

• Novembre: Actuació al Foment Hortenc, en el festival anyal d'exaltació del folklore català...

Acabem ja l'àmplia ressenya de notícies. El nou Curs ha començat amb molta empena i il·lusió. estem esperançats i novament us volem convidar, a tots els que vulgueu, a venir a ballar a l'Esbart. Davant tants projectes i feina que ens espera, caldrà que estiguem ben ocupats però no preocupats.

Albert Maymó

poesia

La tempesta

*Campeja un gris mantell, amb flocs de llana,
i ens baixa un vel de boira atapeït
que abriga els punts més alts de la muntanya...
El corb plana més baix i emperesit.*

*El raig oblic d'alguna clariana
fendeix el gris daurant un lleu indret,
i es sent com preludia, amb veu llunyana,
un ressonar d'actiu tamborineig...*

*Es va enfosquint l'espai, la llum s'apaga:
l'espectacle és ja a punt d'iniciar;
retruny ja del tabal el so ferèstec,
la percussió fa ja un viu redoblar...*

*Comença així la festa, amb gran desfici,
que ens ofereix als ulls el temporal,
que l'espetec de focs com d'artifici
que els elements saben organitzar...*

*Travessa, anguilejant, la serp encesa
—coet invers—, del llamp cosint l'espai
i l'amenitza, al poc, ple de fermesa
l'amplificat cop sec del gran tabal...*

*J, a la fi, la cortina de la pluja,
cau, immensa, cobrint-nos terra i cel...
prò, sens trigar, de nou les llums s'encenen
i es torna a enviolar al paisatge obert!*

*Joan Bartroli i Bonany
Queralt, setembre de 1966*

excursions

Sant Quirze de Pedret i Sant Jaume de Frontanyà

El dia 6 de juny es va fer l'excursió de fi de curs de les Manualitats. El Centre ofereix aquesta sortida a les senyores que ensenyen els treballs que es fan durant el curs. També hi anem les alumnes. És agradable ajuntar-nos i passar un dia de germanor.

Ens plovisquejava, i un dels autocars ens va venir amb molt de retard, sort que l'església era oberta i ens hi vam aixoplugar. El temps no ens va acompanyar, ara plou, ara para i ja hi torna. Bé, què hi farem, paciència! Ja s'anava fent tard per esmorzar, i quina gana teníem! Així que l'autocar es convertí en un petit restaurant. Esmorzarem còmodament i sense presses per trobar taula. Quan el cotxe va parar, les corredisses van ser per anar a beure el cafè amb llet.

Em sembla que no era el nostre dia. Havíem d'anar al pantà de la Baells i fer-hi una passejada amb barca, i ens avisen que la barca està espatllada. Què hi farem! Tindrem excusa per tornar-hi un altre dia.

Fem camí cap a Sant Quirze de Pedret. El paisatge és agradable. Passem per un carreter forestal amb molt de bosc. Amb la pluja d'aquests dies els arbres es veuen nets i d'una gran verdor.

Al començar el camí que va a l'església, hi ha un pont gòtic sobre el riu Llobregat. El camí està bé, però, fillets!, quina pujada! Ens van fer una gran explicació de la història del lloc i de les reformes que s'hi han fet.

Un cop feta la visita, tornem a l'autocar, i ara cap a Sant Jaume de Frontanyà, camí ple de boscos. Aquells a qui ens agrada la

natura vam gaudir d'allò més. Després d'un llarg recorregut, arribem a Sant Jaume. També ens hi esperaven per fer-nos algunes explicacions de l'església.

Hem tornat enrera per anar a dinar a l'hostal de Pedraforca. Això sí, la pluja encara que no hi era convidada, també va fer acte de presència a l'hora de dinar. I quin dinar més bo! Bé, no tot ha d'anar malament.

Tornem a casa, tots contents per haver passat un dia molt ben agermanats, que d'això es tractava.

Esperant poder sent present a la pròxima, adéu-siau i fins el curs que ve.

Pilar Martí

bitlles

El Siuranec, 3r de Catalunya!!

El passat 14 de juny es va disputar al camp de futbol de l'Horta la quarta edició del Campionat de Catalunya de Bitlles Catalanes.

El Club de Bitlles Siuranenc d'Horta hi va tenir una fantàstica actuació i es va classificar en tercer lloc, estant a punt de poder jugar la final. Sens dubte, el nostre club va ser la gran revelació del Campionat.

Aquesta va ser la classificació final:

- 1r — C.B. Albesa (Lleida).
- 2n — C.B. COP (Barcelona).
- 3r — C.B. Siuranenc d'Horta.
- 4t — C.B. Gelmés (Lleida).
- 5è — C.B. Sta. Bàrbara (Tarragona).
- 6è — C.B. Deltebre (Tarragona).

Toni Solé

necrològiques

Aquests darrers mesos —de gener de 1997 a agost de 1998—, el nostre Centre Parroquial ha sofert, per defunció, la pèrdua de deu socis. És llei de vida, però un d'ells era encara força jove...

Montserrat Morralla i Calvo (sòcia núm. 749), a l'edat de 68 anys, el gener de 1997.

Teresa Casanovas i Brunat (sòcia núm. 504), a l'edat de 74 anys, l'11 de febrer de 1997.

Francesc Magrans i Barquets (soci núm. 21), a l'edat de 69 anys, el 28 de març de 1997.

Marcel·lí Laporta i Garriga (soci núm. 4), a l'edat de 81 anys, el 23 d'abril de 1998.

Francesc d'A. Toboso i Bosch (soci núm. 465), a l'edat de 81 anys, el 23 d'abril de 1998.

Tomàs Mari i Sanahuja (soci núm. 38), a l'edat de 56 anys, el 25 de juny de 1998.

Iu Camps i Purcalla (soci núm. 685), a l'edat de 90 anys, el 26 de juny de 1998.

Antoni Escorial i Cartaña (soci núm. 268), a l'edat de 68 anys, el 30 de juny de 1998.

Teresa Rodríguez i Torelló (sòcia núm. 163), a l'edat de 88 anys, el 30 de juliol de 1998.

Pere Palliser i Moll (soci núm. 113), a l'edat de 76 anys, el 30 d'agost de 1998.

Fins ara, mare!

El passat 30 de juliol va morir la Teresa Rodríguez i Torelló (1909-1998), deixant un buit, per a mi, el seu fill, difícil d'omplir.

Em costa d'entendre la mort. Sé que la mort és un curt adéu-siau. Ara no ens veiem, ara ens tornem a veure. Crec que

els morts no estan morts, sinó que segueixen vius en el Senyor, que ens continuen veient, que ens continuen estimant. Fins i tot, potser, més que abans. Comprenc que el temps no té valor i que les separacions, encara que ens semblin llargues, són curtes en realitat. I sé, també, que no puc jutjar, amb els meus ulls d'home, les decisions de Déu.

Ho sé, ho sé, tot això. Ho conec i ho crec fermament. I, és més, penso que si no fos així, la vida no tindria sentit. Però... em costa aconseguir que aquests conceptes que tan bé entén el meu cap, se'm filtrin dins del cor i moldegin els meus sentiments.

Senyor, Vós que vau plorar en la mort del vostre amic Liätzer, deixeu-me que avui em senti trist. Doneu-me més fe, perquè aquesta fe em faci entendre i em faci sentir que la vida és eterna, que no s'acaba aquí,

que la mort —com deia Joan Maragall— no és res més que una major naixença. I que aquesta mateixa fe em faci viure intensament la vostra Bona Nova. "Jo sóc la resurrecció; qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell que viu i creu en mi no morirà mai". Joan II, 25-26. La Teresa ho cregué fermament i aquesta fe li donà fortalesa, serenor i pau, fins a l'últim instant de la seva vida terrena.

Plenament convençut que gaudeix de la vostra benaurança eterna, us prego, Senyor, que quan arribi la meva hora, i

purificat dels meus pecats pel vostre amor, em concediu un racó al costat de la meua mare, per compartir amb ella i tots els sants, la lloança per sempre de Déu Pare, Fill i Esperit Sant.

Josep Forn

Adéu, Tomàs Mari

El passat mes de juny dèiem adéu per sempre al nostre consoci Tomàs Mari i Sanahuja.

Massa jove per anar-se'n! Els seus fills, dos nois i una noia, necessitaven encara la presència del pare. L'àvia, l'Anita, necessitava la companyia del fill. La Pepita, la muller, enyorarà la presència del marit!

Però el Senyor de la vida i de la mort disposa.

En Tomàs serà jove per sempre! Els grans recordem aquell xicotet que passa hores entre bastidors, a l'escenari dels Lluïsos, amb ulls esbatanats, plens d'admiració per aquell anar i venir dels actors i dels tècnics.

En Tomàs va poder gaudir d'una obra teatral en la qual intervingué tot el seu clan familiar: *Un barret de palla d'Itàlia*. Qui li havia de dir que era el seu comiat!

No t'oblidarem mai, benivolgut Tomàs.

Dora Serra

tennis taula

Els nostres equips

La propera temporada tindrem equips nostres en les següents categories:

- 1a Divisió Nacional
- 2a Divisió Nacional
- 2a Categoria Provincial
- Sub-21
- Juvenil
- Veterans

Hem de ressaltar que l'única categoria de la Federació Espanyola en la qual no tenim equip és en la Divisió d'Honor, que solament compte amb 10 equips.

Secció de Tennis Taula

El principiant ideal

Des del meu punt de vista, el principiant ideal seria aquell que rebés la seva primera lliçó sense haver agafat mai una pala, encara que poques persones hi ha en aquesta condició, ja que, malgrat ser un esport olímpic, per a molta gent segueix essent un joc de sala recreatiu. Quanta gent pot dir que ha jugat al ping-pong en la taula del menjador de casa seva? Moltíssima!

Per tant, la primera tasca de l'entrenador acostuma a ser la d'eliminar els mals costums i idees errònies dels nous jugadors.

Una edat bona per a començar a practicar el tennis de taula són els 10 anys, encara que qualsevol edat és indicada per a iniciar-se en aquest esport, tant amb 5 anys com amb 80. Si bé quan es comença de petit (als 5, 6 o 7 anys), cal buscar solucions "d'altura", com ara posar el jugador damunt d'un caixó o tenir una taula de potes curtes.

Jaume Miró, entrenador

El santuari de Montserrat

El santuari de la Mare de Déu de Montserrat s'ha convertit en símbol i identitat d'un país; un símbol de la defensa de la llibertat d'una terra, la catalana, amb una personalitat i una manera de ser molt arrelades en la consciència popular. Amb tot, el santuari montserratí és també centre de pelegrinatge des de temps antics i un dels més famosos de l'univers catòlic.

L'origen històric del santuari és l'ermita de Santa Maria, que el comte Guifré el Pelós va donar l'any 888 al monestir de Ripoll i de la qual no en queda res. La basilica actual és una construcció de traça renaixentista amb vestigis tardogòtics, del segle XVI, consagrada el 2 de febrer de 1592. Les destruccions perpetrades per soldats de Napoleó el 1811 van malmetre l'antiga decoració del temple, que pels documents antics se sap que era fastuosa i abundant. En les obres de restauració hi va predominar una decoració d'arrel romàntica amb mostres notables del Modernisme arquitectònic. La façana monumental, que engloba santuari i

monestir, va ser construïda a mitjans del segle XX segons un projecte de l'arquitecte Francesc Folguera. La façana principal del temple, d'estil neoplateresc, obra de Francesc de P. Villar, va ser inaugurada el 1901.

Però potser el més característic del santuari montserratí és la imatge de la Moreneta: una escultura de fusta tallada, policroma, que data segurament de final del segle XII o dels primers anys del XIII. Sobre el color negre, els parers són diversos: s'ha atribuït al fum dels ciris, a la reacció química del vernís amb què havien estat encarnats el rostre i les mans de la imatge o, fins i tot, al fet que s'oxidés la capa de plata que potser havia cobert aquestes parts de la figura. També es pot pensar que aquesta morenora va ser volguda: és probable que la imatge romànica fos tallada en substitució d'una de més antiga, de cara i mans negres per qualsevol causa i, habituats tant els monjos com els fidels a venerar-la així, volguessin que tingués el mateix aspecte de l'anterior.

C.C. 16-7-98

Carme Solé i Vendrell

Nascuda a Horta el 1er d'agost de 1944, Carme Solé i Vendrell és actualment la sòcia núm. 64 d'aquest Centre Parroquial

La Carme és il·lustradora de professió reconeguda arreu del món perquè els seus dibuixos tenen una personalitat tan forta que no s'obliden fàcilment. Ha guanyat premis importantíssims:

- Serra d'Or 1986, 1990, 1993.*
- Catalònia 1984.*
- Apel·les Mestres 1983.*
- Generalitat de Catalunya 1982.*
- Ehrendiplom der IBA 1982.*
- Nacional de Il·lustración 1979.*
- Crítici in Erba 1992.*

Ha fet exposicions a Munic, al Japó, al Centre Pompidou de París, a la Fundació Barceló de Mallorca, al National Taiwan Art Education Institute...

Va il·lustrar el seu primer llibre l'any 1968. Fins avui dia en porta més de 300. Darrerament ha il·lustrat totes les cobertes dels llibres de Gabriel García Márquez...

—Bé, deixem-ho córrer i parlem dels Lluïsos.

—*D'acord. Anem a la teva infantesa.*

—La meua vida familiar va sempre lligada amb els Lluïsos d'Horta. Era la casa de

l'esbarjo, la convivència amb una gran família, més enllà de pare, mare i germans.

—*Les visions més antigues d'aquesta segona llar...?*

—Veig el pati dels Lluïsos on jugaven al frontó. Veig les butaques del galliner de la sala del teatre... Tots els meus records van lligats amb el teatre. Hi participava tota la meua família. L'oncle Cisquet, sempre una primera figura; l'oncle Pere, el millor Rovelló dels pastorets d'en Folch i Torres i el millor Mataties, al costat del meu pare, en Jonàs; l'oncle Joan, un Satanàs fantàstic i un Ponç Pilat de veu potent; el pare, que feia tots els papers de l'auca, mentre fos en benefici dels Lluïsos...; l'oncle Ricard, projector i pintor de decorats... De la mare, en tinc un record difús; ella tocava l'harmonium a l'església; em sembla veure els seus cabells vermells sobresortint entre els caps negres i castanys... També havia fet teatre i cantat a la coral... He de parlar de vostè, encara que li resulti difícil escriure-ho. Vostè es va incorporar a la nostra família per fer nos de mare gràcies a la coneixença que ens teníem tots, a través del teatre. Jo

mateixa, confidencialment amb el pare, l'havia escollida com a suplent de la nostra mare.

—*Espero no haver-vos decebut. I tornant al present, digues: La teua professió d'il·lustradora no l'ha desvinculat de la vocació per al teatre?*

—Jo crec que tota la meua educació artística, estètica i cultural l'he rebuda a través del teatre. A casa, amb els germans, i a l'escola amb les nenes, jugàvem a fer representacions dels Pastorets i de la Passió.

Teníem un teatre de juguina, amb decorats i llums i aplics variables i muntàvem espectacles. El col·locàvem sobre la taula de la galeria i organitzàvem la sala per als espectadors, amb totes les cadires davant per davant del petit escenari... Era el món màgic de la meua vida!

—Ara, de gran, jugues a fer teatre?

—Actualment m'ocupo de la direcció i escenografia d'una obra que hem dramatitzat amb la meua filla Maria, a partir dels contes de Ray Surigué, els quals jo vaig

il·lustrar. És fascinant reunir el món del teatre i la il·lustració per oferir-lo als infants. És com tancar un cercle ple d'il·lusions i màgia.

—... O sia, que el món del teatre continua vigent en la teua família, ja que, com dius, la Maria dramatitza, escriu... I la Matilde, l'altra filla, què?

—La Matilde, en acabar els seus estudis de COU, va estudiar restauració de façanes; feia decorats per a pel·lícules. Ara es dedica de ple al teatre. La Maria és il·lustradora, com jo, però també tira cap als escenaris. Som una família de "teatres" pels quatre costats. Vaig aprendre ja dels pares aquesta vocació, que continua viva en les meves filles.

—El teatre dels Lluïsos era i és teatre "amateur" com el de les altres entitats d'Horta.

—Potser aquest fet el fa més vocacional encara. Teatre i Lluïsos van vinculats a la meua vida familiar. El meu món familiar sempre ha anat més enllà de les quatre

Fent de Maria Magdalena a la Passió d'Horta

parets d'una vivenda. Hem estat una família entregada al barri, compromesa amb el seu entorn. M'han donat un sentit ampli de la vida, com un deure de no quedar-me per a mi el que sé i el que sóc, sinó compartir-ho amb els altres.

—Vet aquí perquè trobem la Carme Solé en moviments socials del món de la il·lustració!

—He participat a la fundació de l'Associació Professional d'Il·lustradors de Catalunya. N'he estat presidenta i

vice-presidenta.

—Un lligam amb la teua educació familiar! També trobem la Carme voltada de nens i nenes, a les escoles, en concursos de dibuixos a les festes de la Ciutat, al costat de la gegantona Laia...

—Va ser molt bonic veure una geganta construïda a partir d'un dibuix meu! Un dia, fa temps, em vaig adonar que els meus dibuixos estan projectats com a plans de decorat d'un teatre, vistos des de la sala d'espectadors. Veritablement, el teatre és el centre de la meua visió de l'entorn. M'he d'esforçar per a canviar de perspectiva.

—Tornem, doncs, a parlar de teatre i de Lluïsos d'Horta.

—Recordo una obra que vàrem estrenar al Romea: *El café del teatre*. Jo devia tenir 6 o 7 anys i hi deia un vers llarg que encara puc recitar avui: "*Dicen que me case yo, / jno quiero casarme, no!*"... Aquí clavava un cop de teu a terra...

—... Prou, prou! Vinga, un altre record.

—Una obra en la qual tenia força paper era *Audiència pública*. Nou pàgines de text!

Gimcana organitzada per Agora. Plaça de Maragall.

D'esquerra a dreta:

Manolo Núñez, Joan Puigdomènech, Carme Solé, Cisco Solé i Elisenda Ballester.

Darrera: Jordi Vilamala i Joan Martínez.

Jo entrava en escena amb una nina, cridant: "Papà, papà!"... El pare era en Joan Bonany. La nina es va dir des d'aquell dia Emma. A la Passió vaig fer de Magdalena, als 15 o 16 anys. Un dia, fent de poble a la Passió, vaig sortir amb les botes d'aigua. He repartit bufetades en comèdies. En Joan Miralles en va rebre una que el vaig deixar fora de joc. També n'he rebut: en Pep Montanyès em va deixar l'orella plena de xiulets i la galta com una tomaquera.

—*Feies comèdia només amb joves?*

—Els nois havien començat en el grup teatral masculí que dirigia en Miquel Campany. Quan es van incorporar en el quadre dels grans intervinguérem també un nombre de noies. Es van fer obres molt interessants, presentades amb tècniques supermodernes per als anys 60. Va tenir molt d'èxit *El diari d'Anna Frank*, que va dirigir en Jordi Dordal. En fèiem dues

representacions, cosa que no succeïa mai! En parlaren la crítica teatral de diversos diaris de la ciutat. Una altra de magnífica fou *Nuestra ciudad*...

—*Hi hagueren com a directors una colla de personatges. Anomena'n alguns, si et plau.*

—En Josep Magrans, en Cesc Espluga, en Pep Montanyès, la Maria Martínez, la Dora Serra... En Cesc Espluga, a més de fer de director, s'ocupava de la part gràfica dels cartells. És un magnífic dissenyador gràfic i gran cartellista. Sempre ha dissenyat els cartells del Teatre Lliure i d'altres centres del món de l'espectacle. I la Dora Serra, vostè, va ser la primera directora de tots els petits que col·laboràvem a la Passió. Vostè feia d'autora i directora de les comedietes que representàvem per la festa del "berenar de la Passió". La primera es deia *La Maria*

Pepa, una minyona despistada; va muntar *El somni d'una nit de Pasqua...*

—Ah, sí, ja me'n recordo! *Els petits interpretàveu els personatges principals de la Passió: Ponç Pilat, la Samaritana, la Magdalena...* Com que ja els sabieu de memòria, imitàveu molt bé els grans, fent i tot la mateixa entonació.

—Vàrem fer-ne una que es deia En Patufet Pau-Pi, en la qual sortien els personatges famosos dels contes: la Ventafocs, la Blancaneu, la Caputxeta Vermella, els prínceps... Nosaltres, la meua colla, ja començàvem a ser grans i vam cedir el lloc als més petits. Formàrem el nou moviment de joventut i, a partir d'aquell moviment, vam arribar a la creació de la Nova Passió d'Horta: *Crist Misteri*, escrita per Josep Urdeix i dirigida per Josep Montanyès. Voldria donar les gràcies al meu pare que, com a president dels Lluïsos, ens va recolzar molt i ens va oferir l'oportunitat d'obrir-nos a una nova visió escènica i experimentar en una obra tan transcendental com era la Passió. El Crist misteri va tenir un èxit esclatant. Passaren pels Lluïsos grans personalitats del món cultural.

—Això féu possible la formació del nou grup...

—Sí. El Grup d'Estudis Teatrals. Vàrem

fer obres d'Aurèlia Campany, de Vidal Alcover... L'última obra de gran envergadura va ser l'*Antígona* de Salvador Espriu.

—No va ser per aquesta obra l'invent del matalàs gegant?

—En Favià Puigcerver va tenir la idea de fer una mena de matalàs d'aigua, sinó que en lloc d'aigua l'omplírem de boletes de porexpan. La cosa no funcionava. Allà sobra ens enfonsàvem i quasi ens ofegàvem! Van acabar repartint sacs de boletes per fer-ne butaques casolanes que en dèiem "figues". El dia que ens repartírem els sacs, en sortir dels Lluïsos, el carrer Feliu i Codina quedà emblanquinat de boletes, com si hagués nevat.

—Sou el grup de teatre els que organitzeu Àgora?

—Molts més! El grup de bàsquet, el de futbol... Tota una gran colla que venien al teatre com a espectadors. Tot el grup aspiràvem a fer una cultura nova dins dels Lluïsos d'acord amb els moviments mundials de l'època que estava vivint un somni d'il·lusions per als joves, i nosaltres, dintre el que ens permetia la nostra societat ambiental, també volíem participar-hi. No sé pas què s'imaginava la gent gran dels Lluïsos perquè ens van anar tancant les portes, tallant les ales, destruint els nostres

Al fons, gent i els gegants. Al centre, la gegantona Laia.

projectes que, en el fons, eren la ingenuïtat personificada!... Recordo una excursió que havíem de fer al Montseny per anar a tocar la neu d'aquell hivern. Totes les noies ens posàrem pantalons, els primers pantalons! Anàrem a missa de sis del matí abans de pujar a l'autocar. El senyor rector no ens va deixar entrar a l'església. Vàrem haver d'anar a canviar-nos i posar-nos faldilles com Déu mana!

—*Us vaiu quedar sense excursió?*

—No, no! Anàrem al Montseny, però ens quedàrem sense neu. Va ploure tot el dia!

—*Malgrat tot, us ho passàveu be, oi?*

—Molt bé. En la meua joventut hi ha tot un munt de records agradables i ho tinc d'agrair als Lluïsos, al seu ambient que m'ha proporcionat les hores més felices d'aquell temps. Crec que vàrem ser afortunats els que vam viure aquella època. En el camp del teatre, els Lluïsos va ser un referent per al teatre independent de Catalunya, una base per a molts professionals que són avui dia figures destacades, no solament actors, sinó tècnics i directors. Per a mi personalment, ha estat el gresol de la meua personalitat.

—*Què els dius als joves d'avui dia?*

—Sigueu generosos. Sigueu sempre una gran família, compartiu, feu dels Lluïsos la vostra casa, no tingueu por de comprometre-us.

—*No us conformeu a ser vagons; sigueu màquines! Us ho diu la Carme, una activista. I us ho dic jo, una altra activista!*

Dora Serra

Avui he après que...

Que el millor sentiment és l'altruisme.

Jesús de Natzaret

*Entonem nous amors,
cants de fe i harmonies;
deterrem els rancors,
vanitats i falsies.*

*Com una rosa
el món ell es posa
dintre el seu cor
en nit estrellada
i natura glaçada
ell tremola d'amor.*

*Brilla una estrella
damunt els cims de neu,
el seu raig castíssim
il·lumina l'arbre de la creu...*

*Volen prop del Calvari
la cadenera humil
busca un lloc solitari
ella alegre i gentil.*

*Jesús, que la mira,
i baixet, sospirant, li diu
Canta, joiosa, al meu costat
tot fent el teu niu...*

*Deliris en sa agonia
tingué finant el Salvador,
agonitzant en la dura Creu,
somnia la pau i un món millor!*

Miquel Campmany

*Record de les representacions
de La Passió
als Lluïsos d'Horta l'any 1947.*

records d'altres temps

Capítol LVII

D'un bon amic que ens ha deixat

El dia 23 d'abril moria cristianament en Francesc d'A. Toboso i Bosch. I aquest BUTLLETÍ no podia deixar de fer-se ressò de la desaparició de qui, durant molts anys, fou una de les figures més sobresortints dels nostres Lluïsos.

Amic Paco: El teu pas per aquesta vall de llàgrimes s'ha acabat. I a fe que els teus darrers anys en aquesta vall han estat ben bé, si no de llàgrimes, sí de sofriment. Llargs anys de sofriment que has suportat amb cristiana resignació, tot pensant que després de la tempesta ve la calma, aquesta calma de la qual, sens dubte, ja estàs gaudint ben a prop del bon Déu que et deu haver rebut amb els braços ben oberts. Tu ja ets feliç, però els amics t'enyorem; molt més els teus germans, fills... i quin buit per a la teva esposa que amb tanta fortalesa ha viscut tota la teva malaltia, t'ha cuidat i ha estat al teu costat!

Però com que aquest és un espai dedicat a recordar altres temps, m'autoritza-ràs, amic, a rememorar alguns fets del teu pas per aquest món, insignificant

algun d'ells, però que jo recordo amb simpatia...

Recordo, per exemple, que quan als Lluïsos es formà la *Penya Pacifics*, de la qual el teu germà Ferran era el capità, tu, que només tenies 13 anys, no podies pas jugar-hi, però t'identificares del tot amb la Penya i et teníem sempre entre nosaltres; fins al punt que et consideràvem la nostra mascota i t'assignàrem el pseudònim de *Bellamy*, del que tu n'estaves més que cofoi. En Bellamy de veritat era l'entrenador del Barça del moment. Intranscendent, però simpàtic.

Per damunt de tot cal que recordem el que fou la teva gran afició: el teatre. Si no m'equivoco —i crec que no— actuares per primera vegada amb el quadre titular el Nadal del 1927 amb el Benjamí de *L'Estel de Natzaret*, quan tenies 11 anys. Va ser a partir del 1929 quan començares a actuar-hi assiduament. El 12 de gener del 1930 el Sant Miquel de *l'Estel* és el teu primer paper important. El 14 de setembre del mateix any protagonitzes *Els dos orfes de París*. Et vas

fent gran, amic, i ja et besllumes com un extraordinari actor dramàtic. La teva consagració definitiva l'assoleixes el 1935, als teus 19 anys, amb una inimaginable creació del Francesc Xavier d'*El Divino Impaciente*. El mateix any interpretes el Naïm de *l'Estel*, i també el paper de Luquet dels pastorets d'en Folch i Torres, amb mi de Rovelló, parella de rabadans que es mantindria uns anys.

I encara que perduri en la memòria de mig Horta,

no puc deixar de fer referència al teu insuperable èxit de *la Passió d'Horta*. Impossibile serà trobar, al llarg de l'existència dels Lluïsos, uns moments de més intensa vibració d'entusiasme i consciència de responsabilitat. El mèrit de *la Passió* correspongué a molts, però, per damunt de tots els noms, sobresortí el teu, el de Francesc d'A. Toboso. Tu en fores l'iniciador, el més eficaç propulsor, qui, amb gran valentia, assumí la direcció escènica i artística amb tot i que no era director; primer actor, amb una insuperable creació del Jesús. Hi ha gent senzilla del barri que quan vol referir-se a tu ho fa dient: *el Cristo*.

Canviem de tema i recordem que quan, el 1932, es donà llum a l'Orfeó Montserratí, tu, que tenies 16 anys, t'hi allistares de seguida, integrant-te a la corda de tenors. El mateix faries amb l'Orfeó de postguerra.

No vas faltar tampoc als campaments organitzats els anys 46, 49 i 50 a Riells del Fai, Santa Quitèria i Can Cervera, respectivament, dels quals guardaries un bon record de germanor, amistat i consciència entranyables.

El 1932 es constitueix el grup Rector Salsas, de la Federació de Joves Cristians de Catalunya i, com no podia ser d'altra manera, ets dels primers d'apuntar-t'hi. Ocupes el càrrec de secretari quan esclata la guerra incivil, i és possible que aital càrrec ajudés a que anessis a parar a la txeca d'Albacete i, posteriorment, a la presó de Torres de Quart (València), on vas patir molt, però confiant sempre en Déu, fins el dia que la població va canviar de mans.

I recordaràs molt bé un fet poc conegut: el de les cadires del Centre Català, desaparegut el 1936. No sé com va ser — jo no hi era — que les cadires anaren a parar al local del carrer Rectoria, en espera de ser utilitzades al nostre teatre quan fos

possible. Però vet aquí que una vesprada ens assabentàrem que les cadires, en diferents carretons, es trobaven camí de la plaça Eivissa, incautades per elements de la Falange que entenien que farien més bonic en el seu local. ¿Recordes amb quina pressa ens mobilitzàrem alguns — érem cinc o sis — i com, davant ja de Falange, es produí una forta discussió fregant la violència? ¿I recordes com finalment, mercès a l'arribada d'un *mandamàs* i al teu carnet d'ex-captiu i al meu d'ex-combatent, s'aconseguí que les cadires tornessin al seu lloc d'origen?

El 1944 contragueres matrimoni amb la Maria, filla d'en Ramon Ribó, figura senyera dels nostres Lluïsos. Quedaven així lligats per sempre dos cognoms de gran prestigi a la Casa.

Com ja hem recordat, fores secretari del nostre grup de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, institució modèlica que desaparegué per l'odi dels uns i la incomprensió dels altres. Anys després, formàrem la Federació de Cristians de Catalunya, que volia ser-ne una continuació. Quinzenalment teníem el nostre cercle d'estudis a la Casa Rectoral. Tu no fallaves mai i hi assisties, malalt i tot, fins que el teu cos et digué prou. Els cinc que quedàvem, deu fer aproximadament un any que decidírem, en prova del nostre afecte, celebrar el darrer cercle d'estudis a casa teva, al teu costat. Amb tot i les teves enormes dificultats, no vas deixar de tenir-hi alguna petita intervenció. Et donàrem una grossa alegria, et veiérem molt emocionat i sabem que en guardaves un gratíssim record.

Recordem aquella estampa del Dr. Tarrés, penjada a la paret, per qui senties una gran devoció, i que, impossibilitat d'expressar-te, senyalaves continuament amb el dit a Monsenyor Pere Tarrés, qui et vingué a veure quan la Visita Pastoral de maig del 1997.

No vull acabar sense recordar la nostra amistat. Hem estat molt bons amics, Paco. I no cal dir-ho de la Maria i la Quimeta. Quedà ben demostrat els darrers anys. El 1986 ens acompanyàreu a les nostres noces d'or; el 1989, al meu vuitantè aniversari, i el 1992 —tu ja malalt— al de la meva esposa. Finalment, el 1994 ens complagué moltíssim assistir a les vostres noces d'or, donant-se la circumstància que la Quimeta i jo érem els únics assistents que no érem familiars vostres... I això vol dir molt. Gràcies, Paco; gràcies, Maria; per la vostra amistat... Amistat que ve de lluny entre les nostres famílies. Recordo, com a fet intranscendent, que la primera vegada —jo tenia 7 anys— de les dues que he anat als *toros*, vaig fer-ho acompanyat únicament pel meu pare... i el teu. Eren molts amics.

M'acomiado, amic. Tu ja gaudeixes de la visió de Déu; has aconseguit l'únic objectiu que val la pena. Ens has donat un bell exemple de conformitat cristiana i fe en el futur. Procurarem seguir-la i... fins aviat, amic.

Pere Solé i Sans (Soci núm. 1)

Avui fa cent anys

Avui, dijous 13 d'agost de 1998, tinc a l'abast de les meves pecadores mans uns documents manuscrits fa més de cent anys que la presidència d'aquesta santa casa m'ha confiat.

Es tracta principalment d'una còpia del *Reglamento por el que se rige el Centro Instructivo y Recreativo de S. Juan de Horta* de 28 d'abril de 1875 i d'uns quants oficis adreçats per dit Centro al *Magnífico Sr. Alcalde Constitucional de este pueblo*.

El *Centro Instructivo y Recreativo* de vegades portava com a "subtítol" *Centro Moral de S. Juan de Horta* i, en un dels oficis, el de *La Amistad Hortense*.

Els dos darrers oficis, però, ja són de la *Academia de S. Luis de S. Juan de Horta*.

Centenari. Un d'ells avui fa exactament cent anys, puix que és datat el dia 13 d'agost del 1898.

Comença així ...

ACADEMIA DE S. LUIS
DE
S. JUAN DE HORTA
(1, CALLE DEL PERDIZO, 1)

Mag^o Señor.
En contestación á su atento oficio del
12 corriente, debo decirle:
El título de la sociedad, es Academia
de S. Luis Gonzaga.
El domicilio social, segun el art. 52 del.

I el seu contingut, degudament transcrit, diu exactament:

Mag^o Señor.

En contestación á su atento oficio del 12 corriente, debo decirle:

El título de la sociedad, es Academia de S. Luis Gonzaga.

El domicilio social, segun el art. 52 del Reglamento por el cual se rige esta Academia, aprobado por la superior Autoridad civil de la Provincia, <El domicilio legal de la Academia lo será en el del Presidente>.

El objeto de esta Sociedad, segun el arto 1 del ya dicho Reglamento, <El objeto de esta Asociacion es procurar á sus asociados instruccion, educacion y recreo, basados en la verdad católica, para preservarlos de los errores y corrupciones del siglo.

El número de sócios, es de sesenta activos, cinco honorarios y nueve aspirantes.

La fecha de su fundacion, data del dieciseis de Noviembre de mil ochocientos ochentinueve. El nombre del Presidente es Manuel Pastó y Masvidal.

Lo que tengo el honor de comunicar

á Vtra Mag^o, cumpliendo con sus encargos.

Dios que á Vtra Mag^o ms. as.
S. Juan de Horta 13 Agosto 1998
El Presidente, Manuel Pastó

Al Mag^o Sr. Alcalde Constitucional de S. Juan de Horta.

Comentari i transcripció de:

Manuel Gausachs

Les vacances

Els mesos de juliol i agost són una pauta en la vida social de la ciutat, del barri, de les Entitats. Qui més qui menys ha fet una escapada al mar, a la muntanya, al país veí, a les antípodes. Tornem carregats de fotografies i tenim unes ganes enormes d'explicar les nostres vivències. Sempre hi ha algun màrtir disposat a escoltar o a llegir. Per aquest "màrtirs" faig un mini-resum de les meves vacances.

Tunísia, al nord de la costa africana entre Algèria i Líbia, voltada de mar pel nord i per l'est, veïna de Sardenya i Sicília, un territori com Catalunya-Aragó-València. És un país tan ben situat dintre la perifèria mediterrània que històricament n'han tret partit tots els grans imperis. Si recordem els nostres anys escolars ens vindran a la memòria cartaginesos i romans i les seves guerres púniques. Doncs bé, a Tunísia he visitat Cartago, la ciutat mítica que fundà una princesa vinguda de Tiro sobre el territori que ocupava una pell de vaca, territori bastant gran com per construir-hi un temple, unes termes, carrers i cases i un cementiri... És que la princesa era molt llesta i la pell de vaca feta a tires fins com cordills va donar per molts metres quadrats de superfície...

Els romans van guanyar als cartaginesos i es van aprofitar de la ciutat, van destruir i reconstruir, fins que vingueren altres civilitzacions i feren el mateix: ensorrar i edificar novament. (Em pregunto què passarà amb la nostra Sagrada Família quan s'acabi la nostra civilització!)

A tot el llarg i ample de Tunísia hem admirat les construccions romanes. (Cal treure's el barret davant d'aquells

superhomes!) També són magnífiques les mesquites, santuaris i palaus berebers que tenen sempre l'elegància dels palaus de conte de *Les mil i una nits*.

Solament la meitat del país és habitat, l'altra meitat és desert i aquí és on ens interessava arribar per conèixer coses noves, viure l'ambient de sorres, dunes, oasis i calor infernal.

El dia de Santa Maria Assumpta ens trobàvem en ple desert, caminant per les dunes, esperant veure la posta del sol. Com que ens acompanyava un capellà de categoria, monsenyor Malaquies Zayas, en aquell paratge idíl·lic vàrem celebrar l'eucaristia mentre el cel s'enrogia i les ombres arribaven ràpidament. L'endemà, diumenge, la celebràvem a l'hotel, en un saló on Sheherazade s'hi deu haver passejat més de quatre vegades. Aquell dia la presència de l'Eucaristia el va cristianitzar.

Tunísia és una república, hi ha llibertat de culte —hi conviuen en pau mahometans, jueus i cristians—, igualtat entre home-dona —la dona pot votar i exercir qualsevol ofici o carrera—, i no existeix la poligàmia. Tunísia lluita per igualar-se a Europa i entrar al Mercat Comú. Malgrat aquest desig, el poble, el seu caràcter i els seus costums són àrabs, força diferents dels europeus. (Deu ser cosa del sol que crema el cervell!)

He begut molts litres d'aigua, he menjat molts quilos de síndria, he vist ramats de dromedaris, de bous, de cabres, d'ases. He passat per deserts de sorra, de sal, de muntanyes i engorjats. M'he remullat en manantials d'aigües tèbies i platges de sorra blanca. M'he passejat per les medines amb carrerons estrets plens de botigues i de gent que et vol vendre joies, robes, metalls, cuirros, fustes i pedres. I, naturalment, he caigut en la temptació de comprar i regatejar per qualsevol futilesa.

És el preu de les vacances!

Dora Serra

M'agrada l'amistat

Un antic filòsof grec va deixar escrit que "l'home és un ésser social". La soledat li causa terror; busca companys i amics.

L'amic bo és un tresor inapreciable. Podem contar-li tots els nostres assumptes; podem obrir-li el cor amb absoluta confiança; ell comparteix amb nosaltres les alegries i els pesars.

Acabada la guerra civil em varen incorporar a l'exèrcit. De l'any 1939 al 1942 vaig estar al Regiment de Fortificació número 1, de l'Arma d'Enginyers, en el quarter de Pamplona, on ens hi trobàrem molts catalans. Allí va començar a néixer l'amistat. Molt aviat ens reunirem un grup que molts anàvem a fer una visita al Santíssim a la Catedral. També anàvem a fer un chiquito al carrer de l'Estafeta, per alegrar una mica els cors. El cas és que vàrem proposar-nos de resar junts cada dia el rosari. Ens contàvem les nostres coses... La dolorosa guerra que havíem passat... i l'estar lluny de la família ens va empènyer a començar la nostra amistat. La majoria de nosaltres érem de la Federació de Joves Cristians de Catalunya i de diferents pobles del Principat, alguns de Barcelona, precisament Mn. Xavier Roselló va ésser un dels meus primers amics.

Al cap d'un temps ens traslladaren destacats a Errazu, un poblet molt bonic de la vall del Baztan. Allí s'enfortí la nostra amistat. El rector del poble ens ajudava. Fèiem actes de pietat, llegíem l'Evangeli, i també vàrem fer els Pasto-

rets i alguna comèdia més, en un petit teatre parroquial.

Al cap d'un temps a alguns de nosaltres ens varen portar a la Plana Major del Batalló, i ens traslladaren a Elizondo, la capital de la vall del Baztan. Allí vàrem formar un grup de Joves Catòlics. Uns caputxins del col·legi de Lecaroz ens ajudaven en les activitats de formació espiritual (oració, recessos) i també fèiem activitats d'esbargiment (comèdia, bàsquet). La gent bastanesa ens apreciava molt. Aleshores la nostra amistat quedà forjada. Recordo que celebràvem les festes de Sant Jordi i de la Mare de Déu de Montserrat amb molta alegria, cantant i recitant versos.

Molts anys he anat a Elizondo amb la família per Setmana Santa, i també algunes vegades amb la meua esposa Montserrat per celebrar-hi el nostre aniversari de noces. Hi tenim molts amics i el paisatge és estupend.

Per commemorar els vint-i-cinc anys de la nostra arribada al Baztan vàrem portar una imatge de la Mare de Déu de Montserrat a l'església d'Elizondo. Aquell dia tot el poble era present entre nosaltres i no varen faltar les sardanes i els xistularis.

L'amistat entre els joves catalans, després de seixanta anys, continua. Un grup de quatre amics de Barcelona ens reunim un cop al mes i tot esmorzant contar-nos les nostres coses i ajudar-nos mútuament (un dels quatre és Mn. Xavier).

Un cop l'any ens reunim encara un centenar, en un lloc diferent de la nostra Catalunya per celebrar La Trobada; amb una missa, una visita i un dinar. És un dia de gran goig per a tots els bons amics, amb plors, rialles i abraçades. Després del dinar em toca a mi recitar cada any el vers. Aquest any la Trobada

va ser el dia 20 de maig a Montserrat.
Vaig recitar aquest:

LA TRENTA-CINQUENA TROBADA

*Jo sóc d'aquells homes que al veure-us la cara
m'omplena el cor de joia i em sento estimat.
Jo sóc d'una terra que té per Patrona
a la Moreneta del bell Montserrat.*

*Jo sóc d'aquells homes que per una guerra
que sempre és injusta, i més entre germans.
Fa seixanta anys ens cridaren a files,
solament havíem complert divuit anys.*

*Cadascun visquérem la nostra tragèdia,
uns a les trinxeres, altres empresonats.
Vàrem ésser colpits al cos i l'ànima
per penes, misèries, fam i malvestats.*

*D'aquells homes que acabada la guerra
comencen una mil·li que durà cinc anys.
De diferents llocs a Pamplona ambàrem
i al Regiment d'Enginyers ens fèrem germans.*

*Jo sóc d'aquells homes portats a Errazu,
un bonic poblet, donant-nos les mans,
ben agermanats, tots els béns compartíem.
Èrem de la mateixa terra, catalans.*

*Fòrem ben rebuts per la gent bastanesa,
junts ens estimàvem i fèiem costat.
Compartíem amb goig les nostres coses,
llaçada de nostra i seva amistat.*

*Jo sóc d'aquells homes que anà a Elizondo,
del grup de soldats de la Plana Major.
Jo sóc d'aquells homes que visqué la mil·li
complint el meu deure com més bé millor.*

*Et recordo Elizondo, et recordo Otxondo,
et recordo Meaca, en tots els companys
que ho passaren magre, amb moltes penes,
poques alegries, tristoris i afanys.*

*Recordem amb amor les nostres esposes
que sempre en la vida ens han ajudat.
Els fills, les filles, la nostra família,
que nostres trobades tant han estimat.*

*Jo sóc d'aquells homes que han vist morir-se
amics entranyables que Déu ha cridat,*

*i tenen estada allà en el seu Regne,
on ens esperen per gaudir l'Eternitat.*

*Jo sóc d'aquells homes que sap que pateixen
molts dels germans i germanes malalts.
I prego per ells, que Déu els conforti,
el premi rebin a què estan destinats.*

*Que Déu ens ajudi, tinguem confiança,
que l'amistat forjada al començament
perduri per sempre, i en cada trobada
retermem amb joia l'Agermanament.*

Montserrat, 20 de maig de 1998

La Sagrada Escripura diu: "Qui és amic
vertader ho és en tot temps; i el germà es
coneix en el trànsit amoïnats."

Quin és el meu deure? Respectar els
meus amics i procurar comprendre'ls.

RESPECTAR. És el principi de tota amis-
tat vertadera. Per molt pobre o inhàbil que
sigui el teu amic, encara que no
sobrexcel·leixi, no importa, el principal és
que sigui bo de veritat. Demostra-li el teu
apreci per la manera de saludar-lo, de par-
lar-li.

Però no n'hi ha prou, amb això. Procura
també comprendre'l.

Jutja amb seny les coses que et digui. Si
et sembla que t'ha ofès, no protestis de se-
guida; procura veure més enllà de les apa-
rences i penetrar en el fons de l'assumpte, i
suposant que persisteixi la teva sospita, pre-
gunta-li: "Acabes de dir-me tal o qual cosa.
Potser no t'he comprès bé. Què volies fer-
me entendre?"

Crec que això és el que hauríem de pro-
curar fer.

Joan Homar i Gibert

Avui he après que...

**Que el defecte més gran és
l'egoisme**

raconet infantil

Personatges

Escriu el nom a sota de cada personatge.

.....

La Cristina és més alta que l'Elena i més baixa que la blanca. L'Anna és la més alta i la Blanca és més alta que la Cristina.

Curiositats

Tot just acabats de néixer, els anegüets observen les coses que es mouen al seu voltant. Normalment, el primer que veuen és la seva mare i, així que es posen drets, la segueixen a tot arreu.

Però si un aneguet, en sortir de la closca, veïes moure's prop seu alguna cosa vistosa, la seguiria com si fos la seva mare.

Coses semblants els passen a d'altres animalons. Per exemple, hi ha uns peixets de colors que, en cas de perill, busquen

refugi en la boca dels seus pares. I passa que si un objecte en forma de peix flota dins l'aigua, a prop seu, van corrents a refugiar-s'hi, confonent-lo amb la seva mare.

Una cosa per l'estil li passa al peix espinós. Si es topa amb un tros de fusta de color vermellós, el pren per un invasor i se li llança immediatament al damunt a fi de defensar el seu territori.

El sol i el núvol

El sol viatjava pel cel, alegre i triomfant en el seu carro de foc, llançant els seus raigs a tort i a dret, cosa que provocava la indignació d'un núvol d'humor tempestuós, que remugava:

—Malgastador, mà foradada, llença, llença tots els teus raigs, ja ho veuràs, ja, quants te'n quedaran al capdavant!

A les vinyes, cada gotim de raïm que madurava als ceps robava un raig per minut, o fins i tot dos; i no hi havia ni un bri d'herba, ni una aranya, ni una flor, ni una gota d'aigua, que no fes el mateix.

—Vés fent, deixa que tots te'n pispin: ja veuràs com t'ho agrairan, quan ja no tindràs res més per deixar-te robar!

El sol continuava alegrement el seu viatge, regalant els seus raigs per milers, per milions, sense ni comptar-los tan sols.

Només al capvespre va comptar els raigs que li quedaven: però fixa-t'hi, no li'n faltava ni un. El núvol, de la sorpresa, es va desfer en pedregada. I el sol es va capbussar alegrement al mar.

Carmina

Avui he après que...

Que l'error més gran és donar-se per vençut

Resum de la temporada 1997-1998

Aquest últim Curs de Cinema, que s'ha desenvolupat des del mes de setembre de 1997 fins al mes d'abril de 1998, s'han projectat 48 sessions de cinema, amb una assistència total de 4.012 espectadors.

Ara fa 25 anys es va començar una labor de destinar un dissabte i un diumenge de cada mes a les escoles del Barri (un total de 44), a les quals s'envia la corresponent propaganda. Aquesta tasca, gràcies a Déu, es continua fent.

Jaume Caminal

2 5 . 3 3 2

Què és aquest número?

*És el de la Loteria de Nadal
1998 del
Centre Parroquial d'Horta.*

*Compren-ne
participacions!*

PROGRAMACIÓ PREVISTA PER
AL
4RT TRIMESTRE DE 1998

cinema infantil

octubre

inici del gran festival de dibuixos de
walt disney

dies 3, 4, 10, 11 i 12:

el jorobado de notre dame

dies 17, 18, 24 i 25:

h é r c u l e s

novembre

dies 31-10, 1, 7 i 8:

la dama y el vagabundo

dies 14, 15, 21 i 22:

la sirenita

cinema juvenil i adult

desembre

dies 5, 6, 8, 12 i 13:

t i t a n i c

guardonada amb 11 òscars
amb
Leonardo DiCaprio i Kate Winslet
duració: 195 minuts

Tots els drets humans per a tothom

Per a més informació sobre les activitats previstes en commemoració del 50è aniversari,
dirigiu-vos al telèfon gratuït 900 300 500, a l'Oficina de Benestar Social més propera,
o bé per internet a <http://www.gencat.es>

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica